

— Ей, момче, — рекълъ той, — дай ми фенера да си свѣтя, че съмъ старъ и не виждамъ!

— Вземи го, — отговорило момчето.

Дало то фенера на стареца. Вървѣло, вървѣло — срещнало другъ старецъ.

— Ей, момче, — рекълъ той, — дай ми тояжката си да се подпирамъ, че краката ми не държатъ вече!

— Като искашъ, вземи я! — отговорило момчето.

Дало то тояжката. Скоро срещнало трети старецъ.

— Ей, момче, дай ми питката си, че останахъ безъ сили! Три дни не съмъ ялъ.

— Вземи я, — отговорило момчето. Скитало цѣла нощъ дѣдовото внуче. Всички скрити мѣста прегледало, но магарето не видѣло никжде.

— Я чакай! — рекло си то. — Ще отида при царя, него да питамъ. Той знае. Царъ нали е, всичко трѣбва да знае.

Стигнало царския палатъ. Спрѣло се, гледа и се чуди. На палата черно знаме се развѣва.

— Какво е туй? — попитило то слугитѣ.

— Царската дѣщеря си е изгубила златната игла, дето сама шие. И никой не може да я намѣри. Който я намѣри, царътъ ще му даде каквото поиска и

дѣщеря си за жена.

Поискало момчето да иде при царя. Отвели го.

— Царю честити, — рекло то, — ако ми кажешъ кжде е дѣдовото магаре, азъ ще намѣря иглата.

— Добре, — отговорилъ царътъ, — Дѣдовото ти магаре е при царскитѣ магарета. Намѣри иглата, и азъ ще ти дамъ и него и дѣщеря си.

Излѣзло момчето на пжтя да търси иглата. Гледало, гледало по пжтя, никжде я нѣмало.

— Отиде магаренцето! — помислило си то.

Въ това време по пжтя миналъ старецътъ, който му взелъ фенера.

— Дѣдо, я ми дай за малко фенера! Царската дѣщеря си изгубила иглата, та дано я намѣря, като си свѣтна.

Засмѣлъ се старецътъ.

— Не можешъ ти, съ твоя фенеръ нищо намѣри. Ами нà ти другъ. Запали го, погледни въ стъклата! Каквото искашъ, ще видишъ.

Взело момчето чудния фенеръ. Запалило го. Погледнало. Видѣло царската готвачка. И въ косата ѝ скрита златната игла.

— Я, гледай крадлата! — рекло си момчето. Отишло при нея.

— Дай иглата! Ако кажа на царя, главата ти ще вземе! — Уп-